

Un 'outsider' deliberat

Miquel Alzueta prepara un nou canvi de rumb donant un gir al seu plantejament galerístic actual

Miquel Alzueta (Barcelona, 1956) és un galerista que no encaixa en el model tradicional català, potser perquè els seus inicis emprenedors es troben en el camp de la literatura. Va ser un dels impulsors de l'editorial Columna. Com a galerista, té sala a Barcelona (Sèneca, 9-11, amb una entrada de ciència-ficció *vintage*) i un espai a Casavells, al Baix Empordà. Fins ara ha combinat l'art amb el disseny i el mobiliari de firma. I no ha fet exposicions periòdiques, a la manera de la majoria de galeries. "Com que no combrego amb les normes generals del sector, actuo de manera diferent", explica

Ha estat una mena de creuament entre el marxant i el galerista. La seva manera de fer és tenir un grup petit i seleccionat d'artistes amb els quals manté una relació de molta proximitat, "íntima", diu ell (Miguel Macaya, Regina Giménez, Gabriel, Manolo Ballesteros, Matias Krahn...). Per setembre prepara un nou gir al seu plantejament galerístic. Serà una transformació de l'espai físic i també un canvi conceptual. Deixarà l'arquitectura i el disseny i apostarà, conservant els autors que ara té, per una nova fornada de creadors joves, molts artistes locals que

"Viure sense art és com viure a Mart"

Miró o Picasso?

Picasso.

Un segle de la història de l'art?

EI XX.

Un poeta?

Gabriel Ferrater.

Un músic?

Bruce Springsteen

Una obra d'art molt estimada?

Un quadre de Picasso del

s'han format a l'estranger, i també autor de fora. Una generació que haurà de fascinar els nous col·leccionistes, que encara estan per aparèixer i substituiran els que ara han fet marxa enrere. "El col·leccionista, com el lector, no existeix. A qui em dirigeixo és a la persona que busca la tendència del seu temps." Aquesta és la idea que té de la seva feina: connectar la gent amb l'art del seu temps. Per aconseguir-ho de manera generalitzada, Alzueta creu que el món de les gal-

Miquel Alzueta,
a la galeria del carrer Sèneca de Barcelona
ALBERT SALAMÉ

Guggenheim de Nova York en què es representa un ball de nit.

Una obra d'art que mai es vendria?

Un marc del segle XVII.

Una ciutat que representi l'art?

París.

L'art ha d'estar subvencionat?

No.

Per què s'hauria de comprar art?

Pel plaer de gaudir-lo.

Com seria el món sense art?

Viure sense art seria com viure a Mart.

eries ha de canviar. "No hi ha altra via que la internacionalització. Ser un artista de Barcelona o de Madrid, no té futur. Cal obrir finestres." En aquest sentit pensa que el paper de la crítica, dels museus i de les sales d'art ha de redefinir-se, però en la direcció de saber trobar la connexió entre l'art contemporani i el públic. Pel que fa al teixit galerístic català, el considera molt feble perquè té difícil aconseguir la connexió equilibrada entre la creació local i la internacional. "Aquí no tenim una indústria cultural de debò. Les galeries internacionals que mouen el mercat de l'art tenen delegacions a totes les grans ciutats." *

El futur

Miquel Alzueta albira un futur diferent en el món de l'art. Els nous col·leccionistes encara han d'arribar, i per això es prepara per a una reforma física i conceptual de la seva galeria.

TRUQUEN! ARNAU PUIG

El llibre com a obra d'art

Que el llibre és una obra d'art?, ben segur. Però el llibre ho és no perquè hagi estat confeccionat exprés i amb aquesta intenció per un autodesignat o reconegut artista plàstic, sinó que el llibre és, per ell mateix, en la seva presència objectual, una obra d'art. I ho és ara i ho ha estat sempre. Aneu a qualsevol biblioteca; a la dels franciscans de Sant Antoni de Pàdua, del carrer Santaló de Barcelona, per exemple: hi trobareu magnífics tresors bibliogràfics. Agafeu un llibre, incunable, del renaixement, barroc o romanticisme i, si aquell llibre ha estat fet amb cura i qui l'ha elaborat l'estimava, us trobareu que per presentació i composició tipogràfica el llibre ha estat

creat per a ser atractiu a la lectura; fa goig tenir-lo a les mans i omple de plaer els ulls.

Deixant ara les vellúries, anem al que en dèiem llibre a l'anglesa, ja des del XIX, o els nostres llibres del modernisme; quina meravella de composició cada pàgina, les cobertes, els lloms; tot hi és no per fer maco sinó perquè la lectura, que n'és la finalitat, sigui atractiva i arrossegui la voluntat del lector. El que la presència del llibre no hauria de ser és la d'un pamflet de

propaganda; el llibre no és per cridar l'atenció sinó per invitar el cervell i la mirada a gaudir sensorialment de tot el que s'hi diu en l'objecte singular que s'ofereix i es maneja. A la modernitat això també és possible perquè el llibre mai no és una cosa seriada, malgrat l'aparença; cada exemplar és únic, personal, pertany a qui el té, que no canviaria per res.

Al nou món de la digitalització aquestes meravelles sensorials i anímiques també hi han de ser possibles. *